

„Jézus, amikor látta a tömeget, megesett rajta a szíve” (Mt 9,36)

XVI. Benedek pápa üzenete a 2006. évi Nagyböjtre

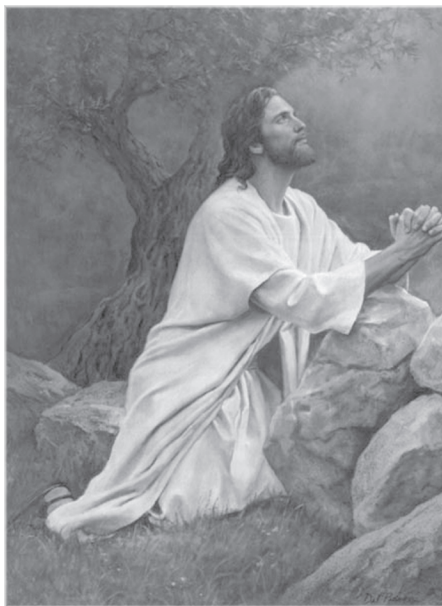
Kedves Testvéreim!

A nagyböjt lelki zárandoklatunk kiemelkedő időszaka afelé, aki az irgalom forrása. Olyan zárandoklat ez, ahol szegénységünk pusztáján keresztül ő maga kísér minket, segítve a hűs-vét bensőséges öröméhez vezető úton.

Isten oltalmaz és megtart bennünket a „sötét völgyben is”, amelyről a zsol-táros beszél (Zsolt 23,4), miközben a kísértő reménytelenséget sugall, vagy arra ösztönöz, hogy kezünk munkája miatt hiú reményben éljünk. Igen, az Úr ma is meghallja a sokaság kiáltá-sát, akik éheznek az örömet, a békét és a szeretetet. Az emberek, mint minden időben, most is elhagyatottnak érzik magukat. Isten azonban nem enged-i, hogy a nyomorúság, a magány, az erőszak és az éhség vigasztalan álla-potában, amely válogatás nélkül sújt időseket, felnőtteket és gyermekeket, a rettenet sötétsége uralkodjék. Mi-ként szeretett elődöm, II. János Pál pápa írta, létezik „egy isteni korlátozás a gonosszal szemben”, és ez az irgal-masság (Emlékezet és identitás, 29). Mindez arra indított, hogy üzenetem elejére helyezzem az evangéliumnak e szavait: „Amikor Jézus látta a tömeget, megesett rajta a szíve” (Mt 9,36). En-nek fényében szeretnék most korunk sokat vitatott kérdéséről, a fejlődésről elmélkedni.

Az Egyház a húsvéti igazság fényében tudja, hogy a teljes fejlődés elő-mozdításához „tekintetünknek” Krisztus tekintetéhez kell hasonlóná válnia. Nem lehet ugyanis semmiképpen sem elválasztani az emberek anyagi és szo-

ciális szükségleteire adott választ a szí-vük alapvető vágyainak beteljesítésétől. Mindezt korunkban, amely a nagy változások kora, még inkább alá kell húzni, hogy megértsük egyre élőbb és sürgetőbb felelősségünket a világ szegényei iránt. Már tiszteletre méltó elődöm, VI. Pál pápa is felismerte az alulfejlettség okozta károkat, amelyek az emberiséget sújtják. Ebben az érte-lemben a Populorum progressio kez-detű enciklikában kifejezésre juttatta,

hogy „a létminimummal nem rendel-kezők anyagi szüksége, azok erkölcsi hiánya, akiket az önzés irányít... Az elnyomó társadalmi struktúrák az erő-szakban, a tulajdonnal és a hatalom-mal való visszaélésben, a munkások kizsákmányolásában és a jogtalan üz-leti magatartásban gyökereznek” (21). VI. Pál szerint az ilyen gonoszságok ellenpólusa nemcsak „a másik ember méltóságának növekvő tisztelete, a lel-

ki szegénységre való készség, összefo-gás a közjó érdekében és a békevág”, hanem „a legmagasabb rendű értékek elismerése és Istennek e javak terem-tőjeként és végcéljaként való elisme-rése” (uo.) is. Ebben az értelemben a pápa nem késlekedett megerősíteni, hogy mindez „elsősorban a hitnek mint Isten ajándékának elfogadása a jóakarató emberek részéről, és az egy-ség Krisztus szeretetében” (uo.). Tehát Krisztusnak a sokaságra vetett „tekin-tete” rámutat a „teljes humanizmus” igazi tartalmának érvényesülésére, amely VI. Pál szerint „a teljes ember és az egész emberiség teljes körű fejlődé-se” (uo. 42). Ezért az Egyház elsődle-ges szolgálata, amelyet az emberek és a népek fejlődéséért felajánl, nem az anyagi javakra vagy a technikai meg-oldásokra irányul, hanem Krisztus igazságának hirdetésére, amely neveli a lelkiismeretet, megtanítja az emberi személy és a munka hiteles méltósá-gát, és egy olyan kultúra formálódását mozditja elő, amely valóban választ tud adni az ember összes kérdésére.

Az emberek sokaságát sújtó rette-netes szegénység kihívásait látva, a közömbösség és az önző bezárkózás elfogadhatatlan ellentétben áll Krisztus „tekintetével”. A böjt és az ala-mizsna, amit az Egyház az imádsággal együtt különös módon is szorgalmaz nagyböjt idején, kedvező alkalmat nyújtanak, hogy tekintetünk Krisztus „tekintetéhez” hasonuljon. A szentek példája és a sok missziós tapasztalat, amelyek meghatározzák az Egyház történelmét, értékes irányt mutatnak a fejlődés előmozdításának jobb mód-

jára. Ma, a globális szintű kölcsönös függés korában is azt tapasztaljuk, hogy semmiféle gazdasági, társadalmi vagy politikai projekt nem helyettesíti önmagunk odaajándékozását a másoknak, amelyben a szeretet fejeződik ki. Aki ezen evangéliumi logika szerint munkálkodik, hitét a megtestesült Isten barátságaként éli meg, és – miként ő is – gondoskodni fog a felebarát anyagi és lelki szükségleteiről. Úgy tekint rá, mint végtelen titokra, aki méltó a határtalan gondoskodásra és odafigyelésre. Tudja, hogy aki nem Istent ajándékozza, az nagyon keveset ad – ahogyan Kalkuttai Boldog Teréz mondta: „A népek első szegénysége, hogy nem ismerik Krisztust”. Ezért Krisztus irgalmas arcában kell Istenre rátalálni: e távlat nélkül egyetlen civilizáció sem épül biztos alapokra.

Köszönetemet fejezem ki mindazoknak a férfiaknak és nőknek, akik engedelmeskednek a Szentléleknek, és ily módon az Egyházban a szeretet sokféle műve jött létre, amelyek a fejlődést hivatottak szolgálni: kórházak, egyetemek, szakképző iskolák, kisvállalkozások. Ezek olyan művek, amelyek az evangéliumi üzenet ösztönzésére a civil társadalom más kifejeződési formáinál jóval korábban igazolták az ember iránti őszinte törődést. Mindezek a kezdeményezések még ma is egy olyan globalizáció felé vezető utat jelölnek, amely az ember valódi javát szolgálja, és ily módon a hiteles békéhez vezet. Az Egyház ugyanazzal az együttérzéssel, amellyel Jézus tekint a tömegre, ma is feladatának érzi, hogy felhívja a politikai, gazdasági és anyagi befolyással bírók figyelmét: olyan fejlődést támogassanak, amely tiszteletben tartja az emberi méltóságot. E törekvés fontos feltétele a tényleges vallásszabadság, amely nemcsak azt jelenti, hogy Krisztus titkát hirdethetjük és ünnepelhetjük, hanem hozzájárulás egy olyan világ építéséhez, amelyet a szeretet éltet. Az ilyen törekvést szolgálja az is, ha figyelembe vesszük az ember életében a hiteles vallási értékek központi szerepét, amikor a legmélyebb kérdésekre adandó válaszokról és az erkölcsi felelősségről van

szó egyéni és társadalmi szinten. Ezen kritériumok alapján a keresztényeknek meg kell tanulniuk bölcsességgel értékelni azok programját, akik kormányozzák őket.

Nem hallgathatunk azokról a hibákról, amelyeket a történelem során sokan elkövettek, akik Jézus tanítványainak vallották magukat. A súlyos nehézségekkel szembesülve nemritkán úgy gondolták, hogy előbb a földet kellene jobbá tenni, és csak azután az égiekre gondolni. Fennállt a kísértés, hogy a szorongatott helyzetben először a külső struktúrákat kell megváltoztatni. Ennek következményeként egyesek számára a kereszténység átalakult moralizmussá, a hitet pedig a cselekvés helyettesíti. Joggal tette szavá boldog emlékü elődöm, II. János Pál pápa: „Korunk hajlik arra, hogy a kereszténységet tisztán emberi bölcsességnek, egy kellemes életvitel elméletének tekintse. Egy erősen szekularizált világban állandó a törekvés, hogy »az üdvösséget fokozatosan a világhoz szabják«, amely ugyan az emberért küzd, de egy olyan emberért, aki csak a horizontális síkra korlátozódik. Mi viszont tudjuk, Jézus azért

jött el, hogy a teljes üdvösséget hozza meg” (Redemptoris missio, 11).

Pontosan erre a teljes üdvösségre akar bennünket a nagybőjt elvezetni, rámutatva Krisztus győzelmére mindenféle rossz felett, amely elnyomja az embert. Az isteni Mesterhez fordulva, hozzá megtérve és megtapasztalva az ő irgalmát a bűnbánat szentségében, magunkévá tesszük a „tekintetet”, amely mélyen átjár bennünket, és képes újra életet adni a sokaságnak és mindannyiunknak. Visszaadja a bizalmat azoknak, akik nem zárkoznak szkepticizmusba, és a boldog örökévalóság távlatát nyitja meg előttük. Az Úr akkor sem vonja meg szeretetének ragyogó tanúságtételét, amikor a történelem folyamán úgy tűnt, hogy a gyűlölet uralkodik. Máriára, a „remény élő forrására” (Dante Alighieri, Paradiso, XXXIII, 12) bízom nagybőjti záróimádkozásunkat, hogy elvezessen minket Fiához. Különösen is rábízom azok sokaságát, akiket ma még próbára tesz a szegénység, segítségért, támogatásért és megértésért kiáltanak. Mindannyiatokra küldöm szívből jövő különleges apostoli áldásomat.

„Hagyjátok a kisgyerekeket, hadd jöjjenek hozzám, és ne akadályozzátok őket, mert ilyeneké az Isten országa. Bizony, mondom nektek: aki nem fogadja Isten országát úgy, mint a kisgyermek, nem megy be oda. Azután karjaiba vette őket, rájuk tette a kezét, és megáldotta őket.”

Mk 10.14–16

Szeretettel hívunk és várunk minden kisgyermekes családot a Regina Mundi-templomba (Veszprém, Iskola u. 5.)

OVISMISÉRE

heti rendszerességgel minden szombaton ugyanebben az időben

Mit jelent az, hogy „ovismise”?

Elsősorban a korosztályt: óvodás korú gyermekeket várunk, de természetesen kisebb és nagyobb testvérek is jöhetnek, szülőkkel, keresztszülőkkel, nagyszülőkkel...

A szentmisék a tervek szerint egy bő fél órát fognak kitölteni. Szeretnénk a gyerekekhez, a gyerekek nyelvén szólni. Néhol egyszer-egyszer, néhol vidámabban, néhol színesebben, néhol csak máshogy, mint ahogy azt megszokhattuk eddig a szentmiséken.

Célunk, hogy feszületlenül együtt ünnepelhessen az egész család az Úr asztalánál korosztálytól függetlenül.

Bővebb információt tőlünk kaphatsz:

Tátrai József és Rita • telefon: 88/420-873 • e-mail: ovismise@freemail.hu

„Jót s jól, ebben áll a nagy titok”

Közeledik egyik nagy nemzeti ünnepünk: március 15.

Kérdés, mit jelent számunkra a hajdani magyar ifjúság nagy napja.

Az elmúlt évtizedekben is ünnepelték ezt a napot, hiszen nem törölhetők ki a nemzet tudatából. Nem törölhetők ki, de meghamisították, a maguk képére formálták. Demokráciáról szónokoltak az egypárti diktatúrában, szabadságról a szovjet irányítás idején. Sőt, összemosták az ugyancsak tavaszi ünnepekkel. Március 15-én még Petőfivel esküdünk, hogy „rabok tovább nem leszünk!” Március 21-én, a „dicsőséges Tanácsköztársaság” megalakulásának napján arról szólt a dal: „rabságunknak vége már! ...A múltat végképp eltöröljük”. Ezután érkezett április 4., a „felszabadulás” napja: „ércorkok harsogva zúgták a szélben felszabadítónk hősi nevét”.

A „tavaszi ünnepek” záró akkordjaként következett május elseje: protokoll felvonulások, szónoklatok, ingyen virsli és sör. Az évfordulókat úgy összemosták, hogy amikor megkérdeztem egy kisdíákot, ki írta a Nemzeti dalt, így felelt: Lenin elvtárs. Egy nyolcadikos tanítványom meg elgondolkodva kérdezte: Miért is tanulunk történelmet, hiszen a múltunkat végképp el kell felejteni!

A tavaszi ünnepek szünni nem akaró különös kavalkádjában hová tűntek a májusi ifjak szabadságeszméi?!

Most itt az alkalom: Vajon tudunk-e élni a függetlenség adta lehetőséggel?

Sajnos lépten-nyomon tapasztaljuk, hogy némelyek úgy élnek a szabadság jogával, hogy most aztán, hajrá, mindent szabad! Ez már nem szabadság, ez szabadosság, azaz féktelenség az élet minden élvezetében, féktelen törtetés, pénzhajhászás, mások könyörtelen eltiprása.

Nem erre tanít a márciusi ifjak 12 pontja, nem erre biztatnak nemzeti múltunk dicsőséges napjai.

Legyen intő figyelmeztetés számunkra is a múlt század első felében élt költő és drámaíró, Heltai Jenő Szabadság című versének néhány sora:

[...]

Szabadság! Ezt a megszentelt nevet
Könnyelműen, ingyen ajkadra ne vedd!
Tudd meg: szabad csak az,
Aki oly áhítattal mondja ki,
Mint istenénekszent nevét a jó pap.
Szabad csak az, kit nem rettent a holnap.

[...]

Ez nem ajándék. Ingyen ezt nem adják,
Hol áldozat nincs, nincs szabadság.

[...]

De nem azért dúlt érte harc,
Hogy azt csinálsz, amit akarsz,
S mindazt, miért más robotolt,
Magad javára letarold,

[...]

A szabadság nem perzsavásár
Nem a te árud. Milliók kincse az,

[...]

Hogy abból jótestvéri jusson
Minden szegénynek ugyanannyi jusson.

[...]

Babits Mihály, a XX. századi nagy nyugatos lírikus a saját korának magyarkodó, Petőfi eszméit kisajátítóit bírálva szól az ifjúsághoz a Petőfi koszorúi című versében:

[...]

Szabadság csillaga volt hajdan a magyar,

de ma már maga sem tudja, hogy mit akar:

[...]

Ki ünnepli Őt ma, mikor a vágy, a gond
messze az övétől,

[...]

Csak a vak Megszokás, a süket Hivatal
hozza koszorúit.

[...]

Kelj, magyar ifjúság, légy te virág magad!

[...]

...légy virág, légy vigasz!

Legyen lelked szabad, legyen hangod igaz

az Ő ünnepségén.

[...]

Váci Mihály, a nyírségi szegényparasztok ivadéka, tanyasi tanító 1959-ben Még nem elég című versében a mának is üzen:

[...]

Nem elég a célt látni;
járható útja kell!
Nem elég útra lelni,
az úton menni kell!
Egyedül is,
elsőnek elől indulni el!
Nem elég elindulni,
de mást is hívni kell!
És csak az hívjon magával,
aki vezetni mer!

[...]

József Attila is küzd korával „csahos száju” magyarkodói ellen a Levegőt című ódájában:

Én nem ilyennek képzeltem a rendet.

[...]

Az én vezérem bensőmből vezérel!

[...]

Jöjj el, szabadság! Te szülj nekem rendet,
jó szóval oktasd, játszani is engedj szép,
komoly fiadat!

Ezekkel a megszívlelendő gondolatokkal készülünk fel a nagy nap méltó megünneplésére.

Nem csak gyerekeknek!

Kedves Gyerekek!

Elérkeztünk a tavasz első hónapjához: mindnyájan örömmel tartjuk oda arcunkat a felhők mögül végre ki-kikandikáló napsugaraknak, lelkesen csodáljuk a szép évszak hó alól a fény felé igyekvő első hírnekeit. Vidáman tekintünk a holnapok elé, hiszen ilyenkor mindnyájunkat megnyugvással tölt el, hogy átvészeltük, legyőztük a sötét, hideg napokat, s várakozva nézünk a testi-lelki megújulás, a kerti munkák, a nagy kirándulások, az új szerelem elé – kinek mit tartogat ez a tavasz. Ezt a rügyet zsendítő, szíveket megdobogtató, csodás évszakot előszeretettel választotta témájául népköltészetünk és számtalan költőnk, írónk is. Nekem mégsem a Tavasz szél vizet áraszt kezdetű, gyönyörű népdalunk, hanem Radnóti Száll a tavasz című versének cseppet sem derűs sorai jutottak eszembe elsőként, amikor azon gondolkodtam, miről is írhatnék nektek. Radnóti eklogáihoz írt előhangjának egy részlete így szól:

„Száll a tavasz kibomlott hajjal, heverő hegyek ormán,
tárnák mélyein és vakondok túrta lyukakban,
fák gyökerén fut, a rügy gyöngéd hónalja tövében,
s csiklandós levelek szárán pihen és tovaszáguld.
S szerte a réten, a domb fodrán, fodros tavakon kék
lánggal lobban az ég.

Száll a tavasz kibomlott hajjal, de a régi szabadság
angyala nem száll már vele, alszik a mélyben, a sárga
sárba fagyottan, alélt gyökerek közt fekszik alétan,
nem lát fényt odalent, sem a cserjén pöndörödő kis
zöld levelek hadait nem látja, hiába! nem ébred.”

Ahogy a naptárra pillantottam, láttam, hogy ezen a héten vége a farsangnak, s hogy március 1-jén, hamvazószerdán kezdetét veszi a nagyböjt. Hamvazószerda előtti napon, húshagyókedden falvainkban szokásban volt a tuskóhúzás. Ilyenkor a legények egy tuskót húztak végig nagy zajjal az utcán, majd a farsangon el nem kelt lányok ajtajához támasztották, néhol még be is kormozták a hoppon maradt fehérnépeket. Mulatságos dolog, ugye? Vagy mégsem annyira? Régen bizony a falvakban nagy szégyennek számított, ha egy eladósorba került leány még nem ment férjhez, és a vénlegényeket sem övezte túl nagy tisztelet. Nem véletlenül, hiszen mindenki tisztában volt vele, hogy a közösség ereje az utódokban van, hogy ha nem születnek gyermekek, nem lesz, aki eltartsa, támogassa, segítse az idősebb nemzedékeket, és nem utolsósorban, nem lesz, aki folytassa a régi mesterségeket, aki megőrizze a közösség hagyományos értékeit. Akkoriban nem készültek könyvek és filmek arról, hogy hogyan legyünk boldogok „szingliként” is, hanem különböző tréfas népszokásokkal elég nyersen és szókimondóan figyelmeztették a falu vénlányait – olykor vénlegényeit is – hogy ideje lenne már házasodni. Számtalan vénlánycsúfoló rigmusunk, énekünk közül az alábbi is azt bizonyítja, hogy hajdanán egyáltalán nem lehetett kibújni a férjhez menés, az anyává válás, a hagyományos női szerepek vállalása alól, mert ez volt az egyén, a családok és a nagyobb közösségek érdeke, és nyilván, mert ez volt a világ jó Isten által rendelt, jól kitalált rendje is.

„Ecce neki dáridom,
a farsangot bevártam,
de vőlegényt nem kaptam,
jaj, de hoppon maradtam.

Várom még egy farsangot,
tán majd valakit fogok,
s ha vőlegényt nem kapok,
apácának beállok.

Ó, te rozzant kaloda,
nem való vagy te oda!
Nem való vagy te másra:
fűtőnek a pokolba!”

Napjainkban a házasságkötés, családalapítás ideje egyre későbbre tolódik, a fiatal emberek nehezen vállalnak felelősséget, nehezen kötelezik el magukat. Ráadásul a gyermek és a család mint hagyományos értékek egyre inkább háttérbe szorulnak a fiatalok értékrendjében: a karrierépítés, az önmegvalósítás, a jó autó és a szép lakás megszerzése, sőt nemritkán a szórakozás is előrébb való ezeknél. Mert ugye egyszer élünk... És persze valóban nem is könnyű feladat ez – nemhiába, a népdal is így folytatódik: „Zöld pántlika könnyű gúnya, virágom, virágom. Mert azt a szél könnyen fújja, virágom, virágom. De a fátyol nehéz ruha, virágom, virágom. Mert azt a bú hajtogatja, virágom, virágom.” De azért még sincs egy harmadik strófa, ahol azt dalolnák, hogy: „virágom, virágom, nem is kell azt a nehéz fátylat feltenni a fejedre”... Ma látszólag ki lehet bújni ezek alól a szerepek, kötelességek, felelőségek alól. De ez csak a látszat! A jó Isten akaratával, az általa az emberiség számára kijelölt menetiránnyal ma sem lehet büntetlenül szembemenni! És gyanítom, hogy a túl későn felébredő gyermek utáni vágy, a magány, a társtalanság, a lelki betegségek, a kiháló családok, az előregedő, elfogyó nemzetek fájalmasabb büntetést jelentenek az egyén és a társadalom számára, mint a régi vénlánycsúfolók gúnyos, kipellengérező szavai. Szomorú önmegvalósítás az olyan, amikor egy eltékozott élet végén magányosan, rokonok, család, utódok nélkül kell megbirkózni az öregséggel. Az önmegvalósításról – március lévén – talán jobb, ha nem saját önös céljaink, hanem egy másik nagy költőnk, József Attila Március című versének sorai jutnak eszünkbe:

„Mert mi teremtünk szép, okos lányt
és bátor, értelmes fiút,
ki őriz belőlünk egy foszlányt,
mint nap fényéből a Tejút”

Ezzel a felelősséggel cselekedjünk! Természetesen család nélkül is lehet valakinek gazdag és teljes az élete, de csakis akkor, ha az becsületes, áldozatos, nem elsősorban az önmaga javáért, hanem a másokért vállalt szolgálattal telik. Ha nem így történik, akkor az életünk során megszerzett, nemritkán összeharácsolt javak annyit fognak majd számunkra érni, mint a széttárt ujjaink közül kipergő homokszemek.

A közösségért végzett szolgálatról gondolkodva aztán megint elkomorodtam. Hirtelen rádöbentem, hogy március, a tűz márciusa, a forradalmak hónapja a közösségről, a hazaszeretetről, az önfeláldozásról, a szabadságról is szól. S bár kint biztatóan ragyogtak a napsugarak, én mégis fázni kezdtem a közelgő szép nemzeti ünneptől. Vajon méltó utódai vagyunk-e a márciusi fiataloknak, akik meghalni is készek voltak a hazáért, a szabadságért? Vajon büszkék vagyunk-e magyarságunkra, ismerjük-e és őrizzük-e nemzeti értékeinket, hagyományainkat, anyanyelvünket? Vagy ostobán eltékozoljuk a ránk bízott kincseket: oktanul és mértéktelenül vetjük bele magunkat más országok, más kultúrák utánzásába, mindent eldobunk, ami régi, mindent elfogadunk, ami új és divatos, és fejtellenül romboljuk környezetünket, nyelvünket? Nekünk megadatott, hogy szabadon éljünk, egy demokratikus államban, félelem nélkül dönthessünk a sorsunk felől. Képesek vagyunk-e ezzel élni, vagy csak visszaélünk vele? A ránk bízott szabadságot a márciusi ifjak méltatlan utódaiként szabadosságra váltjuk-e? Igen, fázni kezdtem, amikor arra gondoltam, hogy vajon március idusának piros betűs napja áldozatul esik-e idén a durva, sértő, az ország sorsáról felelősen gondolkodó emberekhez méltatlan választási kampánynak, eszközökké válnak-e megint az ünnep szép jelképei, sőt mi több fegyverekké, amiket egymás ellen fordítanak azok, akiknek mindnyájunk érdekében össze kéne fogniuk? S erről aztán – a nagyböjti várako-

zásban – Babits Mihály Húsvét előtt című költeménye is felderengett előttem:

„hogy elég! hogy elég! elég volt!
 hogy béke! béke!
 béke! béke már!
 Legyen vége már!
 Aki alszik, aludjon,
 aki él, az éljen,
 a szegény hős pihenjen,
 szegény nép reméljen.
 Szóljanak a harangok,
 szóljon allelujja!
 mire jön új március,
 viruljunk ki újra!
 egyik rész a munkára,
 másik temetésre:
 adjon Isten bort, buzát,
 bort a feledésre!”

Most már aztán joggal kérdezhetitek, hogy tartogatok-e valami felemelő, valami biztató gondolatot, valami jót is nektek ezen a szép márciuson? S bár nem tagadom, néha, amikor végigtekintek napjaink világán és napjaink emberén, először Karinthy Frigyesnek adok igazat, aki Méné, tekel... című művében így figyelmeztet bennünket:

„Szívedbevésem és füledberágom:
 Rossz volt embernek lenned a világon,

e korban, melynek mérlege hamis,
 S megcsal holnap, mert megcsalt tegnap is.

Délben az ember megkísértetett,
 Az éjben sírtak a kísértetek.

Siratták Krisztus gyötrelmes keresztjét,
 De a gyilkost megint hősnek nevezték.”

De most megint nagyböjt van, a megtisztulás, a bűnbánat, a feloldozás ideje. Megint lehet várakozni, előre nézni, jobbra válni. Ez a hosszú húsvétváró időszak segíteni fog mindnyájunknak a helyes út megtalálásában – feltéve, ha komolyan vesszük,

és hajlandóak vagyunk áldozatokat hozni, lemondani, önvizsgálatot tartani, elmélyülten imádkozni. Hiszen Jézus Krisztus értünk is meghalt. Helyettünk is szenvedett a keresztfán, éppen a mi bűneinkért, ilyen és hasonló gyarlóságainkért. És feltámadt. Legyőzte a halált is. Úgyhogy „irodalmi csemegéim” sorát én is a Hála című Reményik Sándor-vers részletével zárom, és kívánom nektek, hogy léleekben megújulva várjátok ti is a húsvétot, Jézus Krisztus feltámadásának ünnepét!

„Mint duzzadt, hátalalt kis szív, olyan.
 Ha pattan
 Ez az egyetlen kicsi rügy az ágon:
 Talán elárad az egész világon.
 Az alkonyatnak
 Felváltva dalolnak

A rádió
 S az erdőben egy fekete rigó,
 S nem vesznek össze,
 Összezsonganak.
 Tavasz, szívfájdító.
 És olyan jó,
 És olyan jó,
 És mégis olyan jó.
 Mert látó lettem újra,
 Mert halló lettem újra.
 Mert, bár halottaimat hantolom:
 Húsvét felé megyek.
 Húsvét felé megyek.”

Rejtvény

Óvodásoknak, kisiskolásoknak:

1. Rajzoljátok le Máriát, amikor megjelent előtte Gábrriel arkangyal, hogy köszöntse, és tudtára adja, hogy őt választotta ki a jó Isten arra, hogy világra hozza a világ megváltóját!
2. Ki az a három szent, aki a népi időjárásjósló rigmus szerint zsákban hozza a meleget, és mikor van az emléknapi napjuk?

Rajzaitokat megfejtését nevetekkel és címetekkel ellátva várjuk a sekrestyében!

Péti Mária

A hónap szentjei: Salzburgi Szent Rupert püspök

Számos olyan ír szent van, akinek az ünnepét megünnepelik vagy megünnepelték német nyelvterületen is – sőt gyakran csak ott –, német szent viszont csupán egy akad, akinek az ünnepét a német nyelvterületen kívül csak Írországból ülik meg. Szent Rupert az, akit a salzburgi érsekség legfőbb védőszentjeként tisztel. Írországból Robertach néven ismert. Tiszteletének oka, hogy a kontinensen tevékenykedő írek barátja volt. Egyik utóda, az ír Szent Virgil 774. szeptember 24-én Szent Rupert csontjait a Rupert által alapított Szent Péter-templomból átvitette az új, Rupertnek szentelt templomba, amely a püspök székhelye lett.

A Római martirologium azt mondja Rupertről, hogy „a bajorok és noricumiak között csodálatosan elterjesztette az evangéliumot”.

Hrodpert – ahogy eredetileg hangzott a neve – egy nemes frank nemzetségből származott, és a VII. század második felében Wormsban magas egyházi méltóságra jutott. Abban az időben azon fáradoztak a bajor Agilolfing hercegek, hogy a kereszténységet elterjessék országukban. Theodó herceg Ruperttől kért segítséget. Rupert először küldöttek által akarta megállapítani, hogy adottak-e a ter-

mékeny munka feltételei. A híradás kedvezően hangzott; mindenekelőtt biztosra lehetett venni a hercegi ház támogatását. Rupertnek ünnepi fogadtatást készítettek Regensburgban; lehetővé tették számára, hogy a hercegségben illő helyet keressen a maga és társai számára tevékenységük központjául, és hogy templomokat állítson helyre (a korábbi hithirdetők alapításai gyorsan elpusztultak), és más szükséges épületeket, elsősorban bizonyára kolostorokat építsen.

Egy későbbi hagyomány szerint Rupert messze túljutott az ország határain, a Tauernen át Karintiáig, ott azután szlávoknak prédikált, mielőtt állandó lakóhelyet választott volna. Történetileg bizonyos ebben a hagyományban, hogy Rupert lerakta a Kelet felé irányuló misszionálás alapjait.

Rupert a társaival együtt azon a helyen telepedett le, ahol a Fischbach beleömlik a Wallerseebe. Egy Szent Péternek szentelt kis templomot épített ott, amely később Szent Péter tavi temploma (Sankt Peter Seekirchen) néven vált ismertté. Theodó herceg később neki adományozta a régi római várost, Juvavumot határoló területet és a fölébe épített kastélyt. Juvavum áldozatul esett a népvándorlás kori viharoknak, omladékait grom

fedte, a római telepések utódai szét-szórta a vidéken. A város újra felépítését Rupert művének tekintik. A város peremén, a kastély lábánál egy nagyobb, hasonlóképpen Szent Péternek szentelt templomot emelt, s ennek kolostora és iskolája csakhamar felvirágozott; hozzá tartoztak azok az értékes sóbányák, amelyek után az újjáéledő város a „Salzburg” nevet kapta.

Rupert a Szűzanyának szentelt női kolostort is alapított (ma Nonnenberg), és unokahúga, Eintrud vezetése alá rendelte. Hogy előmozdítsa a papság kiképzését, hazájából tizenkét munkatársat hívott be; köztük volt a később szintén szentként tisztelt Chuniald és Gislar. A Szent Péter-kolostor közössége, amint Rupert életrajzából tudjuk, alapításától kezdve kitűnt a liturgikus napirend szigorú megtartásával, amely éppúgy volt ír, mint benecés hagyomány.

Rupert „az Úr feltámadásának napján” halt meg, s ezt az írországi hagyomány szerint március 27-re teszik.

Rupertet püspökként, egy sóshordóval a kezében ábrázolják, s a környék bányászai védőszentjüként tisztelik.

(Forrás: *A szentek élete*)

Kitekintő

Ülésezett a SZIME. Budapesten, az Ifjúsági, Családügyi, Szociális és Esélyegyenlőségi Minisztérium tükörtermében tartotta tisztújító közgyűlését a Szociális Igazgatók Magyarországi Egyesülete (SZIME).

A szociális ágazatban dolgozók hatékony érdekérvényesítő munkáját segítő kiemelten közhasznú szervezet tevékenyen részt vett és segítette a mindenkorai szakminisztérium munkáját, és eredményesen képviselte a szakmában dolgozókat. A Veszprém

megyei küldöttséget a tagozat vezetőségének képviselői alkották. Tóth Árpádné elnök asszony beszámolóját követően hozzászólások, vélemények, javaslatok hangzottak el az eddig végzett munkát illetően, majd sor került a jelöltek bemutatására és az új vezetőség megválasztására. A SZIME vezetőségébe beválasztották Szalai Józsefet, a Veszprém Megyei Önkormányzat Idősek Otthona és Módszertani Intézménye (Külsővat) igazgatóját.

Döntés a Bursa Hungaricában. Ülést tartott az Oktatási, Ifjúsági és Sport Bizottság. Napirendjén szerepelt – többek között – a Bursa Hungarica Felsőoktatási önkormányzati ösztön-

díjpályázat 2006. évi megyei támogatottjairól szóló döntés meghozatala.

A pályázati rendszerben 2006-ban részt vevő 140 településről 1241 hallgató pályázatát továbbították a megyei önkormányzathoz. Az Oktatási, az Ifjúsági és Sportbizottság döntése alapján a tízhónapos támogatásban azok a hallgatók részesülhetnek, akiknek családjában az egy főre eső jövedelem az öregségi nyugdíjminimum (25 800 Ft/fő) alá esik. Ennek megfelelően a megyei önkormányzat 344 hallgatót részesít havi 2 500–6 000 Ft/hó támogatásban. A bizottság határozatát a támogatottak listájáról az önkormányzat honlapján nyilvánosságra hozták.

Megjavulni, és katolikusként élni Hollandiában (1947-1948)

Egy tizenegy éves kislának a felnőtt életére kiható eseményei

1947 nyarán érsekünk váratlanul azzal a furcsa ötlettel állt elő, hogy nekünk, katolikusoknak védekeznünk kell a gonosz ellen. Ez önmagában ugyan nem lett volna rossz ötlet, de... „Mindenkinek, aki nem katolikus, ördögi, és le tud téríteni minket a jó útról” – mondta.

Ettől kezdve nem volt szabad a VARRA rádiót hallgatnunk, amely szocialista adó volt, meglehetősen népszerű, és ártatlan szórakozást nyújtott. A KRO rádióknak, amely katolikus volt, többnyire nehezen emészthető adásai voltak, szinte kálvinista. (Az élet a siralom völgye; Nem boldogságra születtünk; Szolgáld Istent, és légy aláztos)

A következő lépés: nem volt szabad kapcsolatot tartanunk olyanokkal, akik nem katolikus vallásúak. A legjobb barátom, a szintén tizenegy éves Piet nem volt katolikus, és nekem meg kellett volna szakítanom vele a barátságot. Én katolikus iskolába jártam, ő felekezet nélkülibe. A két iskola közel volt egymáshoz, és a félórás gyalogutat hazafelé mindig együtt tettük meg. Ez most hirtelen tilos lett. Vasárnaponként együtt jártunk a katolikus templomba is. Szeretett velem jönni, én pedig szívesen elmagyaráztam neki, mi történik a misén. Ezentúl ezt sem folytathattuk volna az érsek miatt. De megállapítottuk, hogy ez „hülyeség”, és mindent úgy tettünk továbbra is, ahogy azelőtt.

A gyerekek viszont elmondták a tanárunknak, hogy láttak minket együtt, és emiatt bajba kerültem. A tanítás után, amikor mindenki más hazamehetett, nekem egy órát ott kellett még ülnöm, és meg kellett ígérnem, hogy nem tartok fenn kapcsolatot rossz barátokkal. Én nem voltam erre hajlandó, ezért még több büntetést kaptam. Le kellett másolnom az egész katekizmust kézírással, hogy engedelmesség tanuljak.

Végül én győztem, de a tanáraink

szemében rossz voltam, és az osztálytársaimnak nem volt szabad velem játszani vagy beszélni. Ez nagyon nehéz korszak volt számomra, de a barátságom Piettel megmaradt.

Évekkel később megnősültem, és két gyermekünk született. Katolikus iskolába írtattuk őket, és minden vasárnap együtt mentünk a templomba. A hetvenes években az egész Hollandia ellentétbe került a katolikus egyházzal, főként a Vatikánnal. Hollandiának Görögország után a legrégebbi a demokratikus rendszere, a Vatikán gondolkodásmódja viszont éppen ennek az ellenkezője volt. A holland katolikus egyház minden új püspök kijelölése előtt elküldte a jelöltek listáját a Vatikánnak. A listát a bíborosunk személyesen vitte el. És mit kaptunk??? A legkonzervatívabb embert, aki csak létezett: ez lett a büntetése ezeknek a makacs hollandoknak. Ez néhányszor megismétlődött. Sok holland katolikusnak elege lett ebből, és elhagyták az egyházat. Jó keresztényként akartak élni, de a pápától és a Vatikántól távol. Én is elhagytam az egyházat néhai feleségemmel, Topyval együtt. Másokkal együtt mi is elsodródunk, és ez bizony elég veszélyes dolog. Felmerül a kérdés: elveszítjük-e a kapcsolatot Istennel is, vagy megpróbáljuk megtalálni őt valahol máshol. Talán egy szektában.

Amint már írtam, mindez a hatvanas-hetvenes években történt. Topyt mindig nagyon érdekelte mindenféle hit, még a szekták is, bár sohasem lett egyiknek sem a tagja. Szerette a New Age-et, és rábeszélte engem is, hogy menjek el a rendezvényeikre. Egy télen át eljártunk minden hétfő este a „School of Philosophy”-ra Amszterdamban.

Kezdetben elég érdekes volt, de idővel az az érzésem támadt, hogy lassan egy szekta hálójába kerülünk. Az elsőéves csoportba jártam, és megkér-

deztem egy fiatal párt, akik már harmadévesek voltak. Ők megerősítettek a félelmemben, hogy tényleg szektába kerültem. Ők sem rajongtak ezért, de szerették az előadásokat. Elmondták, hogy a második évben hetente kétszer kell járni, majd a harmadik évben egy speciális kiképzőtáborba küldenek.

A következő héten otthon maradtam, és sohasem mentem el újra.

Ezután Topy azzal az ötlettel állt elő, hogy vasárnaponként a „Soefi” mozgalom rendezvényeire járjunk. Ők a vallás egyetemességét hangsúlyozták. Különböző vallásúak: katolikusok, protestánsok, zsidók stb. olvastak fel a Szentírásból. Az iszlám vallás egy lényeges gondolata, hogy „Istent magunkban keressük”. Ezt követte a reinkarnáció eszméje, miután rengeteg különféle könyvet elolvastunk. Nos... elmondhatom, hogy nem unatkoztunk.

Topy halála után visszatértem Magyarországra, ahol vettem egy nyaralót. Összeházasodtam Judittal, és ismét visszatartam az anyaszentegyházhoz. A jó Gyula atya összeadott minket, és én ismét a katolikus egyház boldog tagja vagyok.

Jan ten Hove

Nagyböjti lelkigyakorlat

március 31-től április 2-ig
(péntektől vasárnapig)

Pénteken és szombaton az esti 1/2 7-es szentmisék keretében, vasárnap a délelőtti 10-es és a 1/2 12-es szentmisén.

A szentbeszédeket

dr. Kocsis Imre

teológiai tanár, váci szemináriumi rektor atya tartja.

Gyóntatás:

a szentmisék előtt 1 órával!
Szombaton délelőtti 10 órakor
a hittanosok gyóntatása.

Adóbevalláshoz

Magyar Katolikus Egyház technikai száma az egyházak támogatására felajánlott 1%-hoz: **0011**

Egyházi alapítványok, amelyeknek adónk másik 1%-át felajánlhatjuk:

19666275-1-43: Magyar Karitás Alapítvány

Ez az alapítvány országosan támogatja a rászoruló embertársainkat.

18917884-1-19: Keresztény Szülők Alapítványa Veszprém Megyei Diákokért

Ezen az alapítványon keresztül támogathatók a Veszprémi főegyházmegye oktatási, nevelési intézményei.

19261083-1-19: Veszprémi Szeminárium Alapítvány

Ezen az alapítványon keresztül támogatható egyházmegyénkben a papnevelés.

19266239-1-19: Angolkisasszonyok I.B.M.V. Veszprémi Közhasznú Szervezete

Ezen az alapítványon keresztül támogatható az angolkisasszonyok veszprémi intézete.

„Tetőtéri esték” Tihanyban március 24-én 17 órakor

Tájékoztató (média) felelőssége címmel **Juhász Judit**

a Magyar Katolikus Rádió vezérigazgató-helyettese tart előadást.

Hírek és események

Az imaapostolság szándékai márciusra:

Általános: Hogy megértsük és tiszteljük az élet értelmét kereső fiatalokat, türelemmel és szeretettel kísérve őket.

Missziós: Hogy az egész Egyházban felismerjük a missziós területeken dolgozók együttműködésének és eszmecserjének fontosságát.

A karitászcsoport gyűlése: április 5-én.

Nagyböjt péntekjein este közös **kelesztutató végzünk** a templomban.

Március 11-én, szombaton rendezik a nagyböjti egyházmegyei családnapot a Hittudományi Főiskolán. Az előadó Jókai Anna lesz.

Március 15. **nemzeti ünneppünk.** Egyházi szempontból köznap, köznapi miserend lesz.

Március 20-án ünnepeljük **Szent Józsefet**, a boldogságos Szűz Mária jegyesét.

Március 25. Urunk születésének a hírüladása, régi magyar nevén **Gyümölcsoltó Boldogasszony** napja.

Március 26-án térünk át a **nyári időszámításra**, az órákat egy órával előbbre állítjuk. Ettől a naptól kezdve a nyári miserend lesz érvényben, az esti szentmisék ½ 7-kor kezdődnek.

Március 29-én a hittudományi főiskolán (Jutasi út 18/2.) a **Beszélgetés barátainkkal** sorozat keretében este 6 órakor dr. Tomka Ferenc lesz a vendég, aki „Halálra szántak, mégis élünk” címmel adott ki könyvet az 1945–1990. közötti egyházüldözésről és az ügynökkérdésről.

Április 2-án, nagyböjt 5. vasárnapján országos templomi **gyűjtés** lesz a Szentföld, az ottani szent helyek javára.

Lelkiségi foglalkozások

Hétfő: 18 órakor felnőttkatekézisi a plébánián

19.30 órakor egyetemista-szentmise

Kedd: 19 órakor egyetemi lelkesítés: B/215-es terem

Szerda: 18.30 órakor bibliaóra a templomi hittanteremben

Csütörtök: 18 órakor szentségimádás

Péntek: 19 órakor ifjúsági hittan a régi plébánián

Szombat: 18 órakor kóruspróba a templomi hittanteremben

Miserend

Hétfőtől szombatig: 7 órakor

Szerda és szombat: 18.00 órakor is

Elsőpéntek: 18.00 órakor is

Szombat: 17 órakor ovis mise

Vasár- és ünnepnap: 8, 10, 11.30, 18.00

Március 12-én 8 órakor gitáros szentmise

Imádkozzunk értük...!

...mert az örök hazába költöztek:

Ágoston Kálmán (80 éves) január 29-én, *Bérci Károly Lajos* (82 éves) február 2-án, *dr. Matting László Vilmos* (55 éves) február 2-án, *Horváth Jenő* (80 éves) február 3-án, *Kovács Sándorné Bóta Katalin* (82 éves) február 3-án, *Szabó Sándorné Farkas Júlia* (84 éves) február 8-án, *Csordós Kálmán* (74 éves) február 15-én, *Németh Gézáne Novák Erzsébet* (88 éves) február 19-én, *Koczka Károlyné Pintér Julianna* (80 éves) február 19-én, *Schneider Ferenc* (38 éves) február 19-én.

Regina Krónika

A Regina Mundi Plébánia ingyenes lapja

Felelős kiadó: Tóth Gyula plébános

Szerkesztőség: a plébánián,

Veszprém, Dózsa György út 9.

Telefon: 88/327-609

Szerkesztők: Demény Anna,

Kreschka Miklós, Selyem Zoltán

Készüljünk a szentmisére!

	Olvasmány	Szentlecké	Evangelium
márc. 12.	<i>Ter 22,1-2.9a.10-13.15-18</i>	<i>Róm 8,31b-34</i>	<i>Mk 9,2-10</i>
márc. 19.	<i>Kiv 20,1-17</i>	<i>1Kor 1,22-25</i>	<i>Jn 2,13-25</i>
márc. 26.	<i>2Kron 36,14-16.19-23</i>	<i>Ef 2,4-10</i>	<i>Jn 3,14-21</i>
ápr. 2.	<i>Jer 31,31-34</i>	<i>Zsid 5,7-9</i>	<i>Jn 12,20-33</i>